

[Valbak.]

Straffelovrådets betænkning er jo ganske tyk. Vi har ikke haft den i hænde ret længe — flere har været inde på det — og jeg kan heller ikke prale af, at jeg endnu har tygget mig igennem synspunkterne bag alle enkeltforslagene.

Ministeren omtaler selv i sin fremsættelse, at vi sidste år tog hul på spørgsmålet om særforanstaltningerne, nemlig gennem det radikale forslag om de delvis tidsbestemte sanktioner ophævelse. Dette forslag fik dengang almindelig sympati fra alle sider. Det blev ganske vist ikke gennemført. Regeringen ønskede at tage stilling til disse sanktioner i den større sammenhæng, som det nu foreliggende lovforslag er udtryk for.

Folketingsudvalget fik dengang den forventning, at regeringens forslag ville komme så betids, at vedtagelse kunne ske inden udgangen af året 1972. Jeg siger det ikke for at ville bebrejde ministeren dette forhold, heller ikke at rive ham det i næsen, for ved at se på det nu foreliggende forslag og dets ikke så få enkeltdele, ved at se på den digre betænkning, som har dannet grundlag, ved at se på færdiggørelsestidspunktet for betænkningen bliver jeg klar over, at fremsættelsen naturligvis ikke kunne ske før, når man altså ønskede at tage det større katalog af problemer ind i samme forslag. Nej, når jeg erindrer ministeren om letsindigheden, hvis jeg må bruge det udtryk, så er det for at bruge den konstruktivt: den bør føre til, at alle gode kræfter forpligter sig til at sikre i hvert fald denne del af forslagets gennemførelse i denne samling. De, der sidder ude i arbejdet, har nemlig fået en berettiget forventning om det.

Hermed er naturligvis ikke sagt ét ord om, at resten af ministerens forslag ikke også bør få samme skæbne.

Jeg har bemærket mig, at der er afgivet mindretalsudtalelse til fordel for bevarelse af den delvis tidsbestemte sanktion ungdomsfængsel. Andre ordførere har sagt noget om det, det vil jeg også gøre. Jeg har med interesse læst mindretallets synspunkter; de har vægt, det vil jeg også godt tilføje. Tilbage står imidlertid her som i de fleste andre af den slags menneskelige forhold, at der er argumenter i begge retninger; det bliver der ved med at være, og det bliver ved

med at være et skøn, hvad man lægger mest vægt på. Er de kvaliteter, man giver afkald på ved at opgive den delvise tidsbestemthed, mere værd, eller er de mindre værd end de kvaliteter, som tidsbestemtheden byder på? Foruden det principielle var den afgørende domstol for os sidste år markens folk, og jeg må sige til hr. Hans Toft, at hvis han vil søge til markens folk, er det at gå en omvej at rejse ud til dem; de har markeret sig klart og utvetydigt.

Vel, vi står på det standpunkt, vi stod på dengang; vi vedstår denne del af forslaget.

Vi har med interesse noteret os de foreslåede bestemmelser omkring lovovertrædelser begået af åndssvage og af personer i tilstand af sindssygdom. Dele af forslaget føler vi os helt umiddelbart tiltalt af, det gælder f. eks. bestemmelsen om, at en sag kan afgøres med bøde, hvor en sindssyg eller en åndssvag begår mindre forseelser. Vi mener, det er værd at prøve effekten af den, synes jeg, humane form for advarsel også over for denne gruppe af personer.

På et enkelt område er vi endnu noget usikre, men ikke afvisende; det gælder spørgsmålet om at bygge en regel om strafrihed op på et rent psykiatrisk kriterium. Det er et principielt dybtgående spørgsmål, selv om det måske ikke i praksis har den store betydning; vi ønsker at drøfte dette spørgsmål nærmere i udvalget.

Vi har længe ment, at forholdene vedrørende varetægtsfængsling burde ændres i humaniserende retning; derfor kan vi også tiltræde forslaget om, at varetægtsfængsling altid skal godskrives i afsoningstiden.

Den mest omfattende diskussion vil jeg dog nok tro kommer til at ligge omkring forvaringsforslaget, i hvert fald hvis jeg skal tage udgangspunkt i diskussionerne sidste år, for da var stillingen her i salen jo en noget anden end den, der har vist sig i dag. Det er tungtvejende, at ministeren i det spørgsmål har den samlede sagkundskab bag sig om sit forslag, der begrænser anvendelsen af forvaring til personer, der har begået grove forbrydelser, og som tillige er farlige.

Straffelovrådet har anbefalet denne grad af opretholdelse, kan vi vist sige; retslægerrådet anbefaler, overlægerne Sachs og Stürup, som ellers er principielt uenige om forva-